

עלילה לתרופה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מזהר"ן מברסלב זיע"א

תמושיך את האור של תשרי - ע"י שתתחיל לעשות מתורות תפילות.

יום א' נח תר"ג ברוסלב

...ותהלה לאל עברו ימי החג בשלום ובשמחה בעזרת השם יתברך. מי יתן שגזרה להמשיך עלינו קדשת תשרי באמת תמיד, שגזרה לכל התקונים שישראל עוסקין בהם בדרך האיתנים שהוא תשרי, ובפרט כפי מה שזכינו לטעם מעט צוה דבש אמרי נעם בספריו הקדושים מעגן נוראות קדשת ראש השנה וקדשת מצות שופר ועשרת ימי תשובה יום כפור וסוכות והושענא רבה ושמיני עשרת ושמיחת תורה.

טוב הודות לה' בכל לב בכל יום תמיד שזכינו לשמע כל אלה. מי יתן שגזרה לעסק כל ימינו בדברי הקדושים ולקיים הפך בה והפך בה וכו', ונזכה ללמוד על מנת לעשות, לקיים דבריו הקדושים ועצותיו העמוקות מאד מאד התמימות מאד המסגלים לכל אדם שבעולם בכל דרגה ודרגה בגילוי גבורתו ח"ו כטיבו ובניקיו ח"ו.

והעקר לעשות מהתורות תפלות, לבקש בכל יום ולקשר שיקחו לפניו יתברך על פי איזה תורה שילמד בספריו הקדושים שכלם יכולים למצוא את עצמו בכל יום. אלה ה' מהי נזכה לזה, כי כל ימינו פורחים והולכים כצל עובר וקענן כלה וקרוח נושבת וכלום יעור וכו', ואין לנו פחה לתפוס ולהחזיקם שיהיו נשארים קמים לנו שגזרה בהם לנצח כי אם על ידי תפלה ותחנונים. **והעקר על פי מדרג הקדושה הזו, שהוא יסוד חדש מאד - שהוא לעשות מהתורות תפלות כנ"ל. וכל אחד רחוק בעיני עצמו מזה, ובאמת אינו כן, כי קרוב אליהו הדביר מאד בפי' ובלבבך לעשותו.**

ואם אף על פי כן אין יכולים להתחיל לדבר כלל הלא כבר גם מה' דברנו הרבה בעצות אמתיות והתמימות שהם דבוקים ומנסים שכבר הועיל לנו הרבה, ובפרט מה שיעור לנו השם יתברך לדבר בראש השנה העבר על התורה 'ואיזה השה לעולה' שגם במקומות המטנפים שהם בחינת מחשבות רעות מאד וההורים מגנים וכו'. גם שם יכולין לחפש ולבקש את השם יתברך תמיד עד שהפך הירידה לעליה גדולה שזכה לבחינת בראשית מאמר סתום וכו', ותורה לקל דברנו בה עוד הרבה בענין סכות וכו'. ומצד זה הנה המעשה נוראה של יום הששי וכו'. אשרנו שזכינו לשמע כל זה ולעסק בה קצת.

מי יתן שגזרה לקיים רצונו באמת וללכת בכל דבריו לשלם בכל יום ולחפש ולבקש ולצעק לה' ולהתחיל בכל יום מחדש מאיזה נקדה שיתחיל... נתן מברסלב

על הפרשה

גם לצאת צריך לדעת איך

לפעמים צריך לברוח פנימה ולהתחבא, אבל תמיד נאלץ בסוף לצאת החוצה וכדי לשרוד שם נדרשת בקיאות.

ולמצוא מסתור עד יעבור זעם. כאן גם מסתרת הסיבה מדוע לא הצליח להציל את בני דורו - נח לא יכול היה למנוע את המבול מפני שלא האמין אפילו שהוא יזכה להינצל ממנו, ולפי שלא האמין שיינצל לפיכך נדרש להיכנס למקום בטוח ומוגן לתיבה. התיבה של נח נבנתה על פי כוונות עמוקות והכילה סודות עליונים. תיבה היא מקום הקדושה, המקום שכל אחד מעדיף להימצא בו, אבל בחוץ יש עולם וגשמיות וגם שם צריכים למצוא את השם. נח הצדיק התמים הכיר את הקדושה אבל לא ידע איך לצאת החוצה, איך לרדת לעולם הזה ולמצוא גם אצל אנשים רחוקים נקודות טובות. זו הסיבה שגם לא האמין בעצמו שיינצל, הוא לא היה בקי עד כדי כך ברחמי ה', רק התיבה המוגנת סיפקה לו בטחון ואמונה.

העולם מתהפך. רק בשבוע שעבר נברא וכבר הוא נחרב במבול. הפרשה הזו קרויה על שמו של נח, הצדיק התמים היחיד באותו הדור שבונה בציווי ה' תיבה ונמלט אליה עם משפחתו מפני המבול. כשהוא יוצא כעבור שנה ומוצא עולם חרוב, הוא מתאבל עליו.

הזהר הקדוש משווה את נח המוצא מקלט בתיבה לאברהם אבינו ומשה רבינו. שלושת האישים הללו התוודעו לגזירת כליה וכל אחד פעל באופן אחר, נח נכנס עם משפחתו ועם נציגים מכל החיות הבהמות והצמחים לתיבה וניצל, ובני דורו נמחו במבול. אברהם אבינו התפלל וניסה ללא הרף למצוא ולו צדיק אחד בסדום, הוא לא מצא וסדום נהפכה. משה רבינו לא הניח לקב"ה גם כשהתבקש 'הרף ממני והשמידם', והציל את ישראל.

גם נח וגם אברהם כאבו עד מאוד את אובדן בני דורם, אברהם הטריח עצמו בתפילות ונח התאבל עליהם כשיצא מהתיבה. על ההתאבלות הזו שלאחר מעשה מכנה המדרש את נח הצדיק רעיא שטיא, מדוע לא בכית לפני המבול? רבי נתן מסביר שהתוצאות השונות כל כך בפעולותיהם של שלושת הרועים קשורות למה שהם ידעו, משה הצליח לבטל את הגזירה לפי שידע מה שאיש לא ידע לפניו וגם אחריי לא, והעניין הזה קשור ליציאה של נח ומשפחתו מהתיבה.

צא מהתיבה

ליציאה מהתיבה קדם הציווי 'צא מן התיבה', כאשר את המילים 'הוצא מן התיבה' אנו קוראים 'היצא מן התיבה' ורש"י מסביר שאם לא יסכימו ליציאת בעצמם הוצא אותם בעל כורחם. התיבה היתה מקום צפוף ולא נעים בעליל, ובמשך שנים עשר חודשי שהותם בתיבה נאלצו נח ומשפחתו לחלוק את מגוריהם עם כל סוגי החיות והבהמות העופות והרמשיים, כשהם נדרשים לאאכל אותם יומם וליילה בכל שעה אפרשית (סנהדרין קח: תנחומא ט).

האם נדרש ציווי ואילוץ כדי לחלץ אדם ממקום שכזה? רבי נתן מסביר שהכניסה לתיבה כמו גם היציאה מייצגות שתי הנהגות שונות, הנהגה הראשונה היתה הברירה היחידה של נח לפני המבול, ואת הנהגה השנייה הכריחו אותו לקבל לאחר המבול.

התיבה אולי לא נוחה אבל היא המקום הטבעי המוגן והבטוח ביותר כאשר בחוץ מבול. לפעמים צריכים לברוח

בשום מצב אסור לבלום את רחמי השם, אין לנו מושג עד היכן הם מגיעים. צריך להאמין ולא להפסיק להתפלל.

בקיאות חיונית ואחרי ככלות הכל הגיע הזמן ליציאת העולם צריך להתקיים, זרע וקציר קיץ וחורף, וכאן נדרש הציווי 'צא', צא החוצה מהמקום המוגן כי אתה מוכרח ללמוד להיות בקי גם ביציאה. בחוץ מוצא נח עולם חרב ושומם, ועכשיו כשהוא לומד למצוא את השם גם ביציאה, הוא בוכה ומתאבל עולם שיכולים היו לגלות בו המון נקודות טובות, השגחה ואמונה. הכניסה והיציאה מהתיבה הם אם כן שיעור חשוב ביסוד החשוב של 'עייל ונפיק' -

בקיאות ברצוא ובשוב. בקיאות היא מיומנות חיונית בעבודת הבורא ומשמעותה היא מסוגלות לגלות את ה' במצבים שונים ואפילו הפוכים. ככל שהינך בקי בשינויים קשה יותר לבלבל אותך וגם הדינים הקשים לא ישיפיעו עליך.

הבקי הגדול בכניסה ויציאה הוא משה רבינו ע"ה, שעלה למרום וירד ושוב עלה וירד ונכנס ויצא בשלום. משה רבינו ידע באופן ששום נברא אחר לא ידע עד היכן מגיעים רחמי יתברך שאינם כלים ואינם נגמרים לעולם, ולכן הוא היה מסוגל למצוא את השם גם בחוץ ואפילו במצבים קשים ורחוקים. הידיעה הזו אפשרה לו לכוון בשלמות לרצונו יתברך ולהציל את ישראל מכליה. המדרש מציין שלא היה כמו משה ועדיין אין כמוהו בידיעת רחמי ה', אפילו אברהם אבינו שהתפלל כל כך הרבה על אנשי סדום חיפש צדיק אחד כדי לבקש עבורו רחמים, אבל בלי צדיק אחד הוא לא ידע איך מביאים רחמים. משה כן ידע.

אנחנו בזמן של יציאה מסוכה קדושה ומחנים מרוממים, בחוץ מתחיל להיות גשום ולפעמים גם יורדים עלינו מבולים קטנים. כל כך חיוני עכשיו לשנן לעצמנו שיש רחמים בכל מקום ובכל מצב, רק כך נדע לזהות קדושה גם בחוץ.

(עי"פ ליקרי"ה שבת ז)

שיעורים קבועים

יום	תאריך לחדש	ליקוטי מזהר"ן ח"א	ליקוטי תשובות ח"ד	הדף היומי סנהדרין
שבת	א	עד.	סז	צז
א	ב	עד.	סח	צח
ב	ג	עה.	סט	צט
ג	ד	עה.	ע	ק
ד	ה	עו.	עא	קא
ה	ו	עו.	עב	קב
ו	ז	עז.	עג	קג

בסוף השנה ביום האחרון היה מתענה, ולא היה ישן ועמד והלך לשם.

המשנה למלך כבר עומד קרוב מאוד להוציא את הבת מלך ממאסרה, שנה שלמה של געגועים רצונות וכיסופים, תעניות וצומות, וכעת עומד לקראת השלב האחרון והמכריע, ועל כך אומרים חז"ל 'שוב יום אחד לפני מיתתך' כי אין אדם יודע אימתי הוא היום האחרון, כי לכל אחד יש את תקופת השנה הפרטי שלו שצריך להתגעגע בשביל להעלות להשגה חדשה, ובדרך כלל, היכן שמתגבר מאוד מאוד הנסיון, הרי הוא הסימן שהוא היום האחרון, כי ביום האחרון ה'לא טוב' משתולל ביותר, כאשר רואה שהוא קרוב לגסיסתו, וכדרך שני אנשים שנלחמים שכאשר אחד הולך להפסיד הוא אזור את כוחותיו האחרונים ויש בכוחו להתגבר ביותר מה שלא היה בכוחו להתגבר מקודם, וכמובא מזה כמה פעמים בספרי רביז"ל ומוהר"ת שבשעה שאדם רואה שמתגברים עליו הנסיונות ביותר, הרי הוא הסימן שהוא קרוב מאוד לפתח של הקדושה.

אך האדם אינו יודע זאת ובמקום להבין שעוד התגברות אחד והוא מוציא את הבת מלך, הוא נבהל מהנסיון ונסוג לאחור. וסיבת הבהלה של האדם הוא, כיון שהוא מתאמץ לכבוש ולהלחם, עד שנדמה לו שהוא כבר שמור מן החטא, ואין לו נסיונות, ובפתע פתאום מתגבר עליו נסיון גדול כל של לא הכיר, וזה גורם לו להבהל ואינו תופס שהוא באמצע מלחמה.

וזה מה שהיה עם המשנה למלך שעמד כבר לאחר שנה של געגועים וצומות, והתכוון ליום האחרון, והיה מתענה ולא היה ישן כפי שהבת מלך צוותה עליו, ואזר את כל כוחותיו לעמוד וללכת לשם, והנה בלא שימת לב צץ לפניו נסיון, וכפי שנראה להלן.

והיה רואה אילן, ועליו גדלים תפוחים נאים מאד, והיה מתאוה לעיניו מאד, ועמד ואכל משם,

המשנה למלך הולך למבצר הגדול בו שוהה הבת מלך שם מקום הלא טוב, והוא מכין את נפשו שלא להתפתות בנסיונות שיש אצל ה'לא טוב', והנה הוא רואה באמצע הדרך במקום לא צפוי בכלל שיהיה שם נסיון - 'אילן' שם גדלים תפוחים נאים ונחמדים למראה.

והרי היום האחרון אסור לו לאכול, אך כיון שהיו נאים מאוד, עמד להסתכל עליהם, לא לאכול מזה ח"ו, רק להסתכל, ומכך התעורר בו התאוה כמו שמדגיש רביז"ל 'והיה מתאוה לעיניו', וכך לא עמדו לו כוחותיו ועמד ואכל משם.

כי כשאדם הולך להוציא את הבת מלכה אחר שנה של געגועים, אסור לו לעצור לחשוב מכלום, אפילו שלכאורה לא אסרה עליו רק שלא לאכול, ולכאורה היה מותר לו להסתכל, אך היא גם אמרה לו שצריך להתגעגע, וזה אומר, שזיהר שלא להסיח דעת לשום דבר אחר שנראה כאילו מושך ונאה, דבר שסיח את דעתו מהמטרה.

ואף שבתחילת המעשה כאשר הגיע למבצר שלה וראה מאכלים ומעדנים טובים גם שם עמד ואכל, כי שם עמד ובירר את המאכל שיהיה בקדושה, וכמו שבארנו. אך כאשר אדם רואה שמתעורר בו התאוה ומשיכה יותר מן הרגיל, הרי שבדואי שהוא נסיון שצריך לשבור ולא לאכול משם.

ותכף שאכל התפוח, נפל וחספו שנה, והיה ישן זמן מרובה מאד.

תיכף לאחר שאכל מן התפוח, הוא נפל מכל דרגותיו שהשיג בשנה הנפלאה הזו של הכיסופים, ומכת השינה חטפה אותו, תרדמת הלב, תרדמת המוחין, והיה ישן זמן מרובה מאוד, ושכח כלל שהוא מחפש כאן איזה משהו אחר...

****

ולכאורה מכאן מתחיל המעשה האמיתי, כי אצל העולם נדמה שעבודת ה' נגמר בקטע הזה של

נוכחי אור

הרה"ח ר' פינחס בונקר שליט"א

משא ומתן באמונה

החפץ בחזרה למי שמכר לו, הרי זה סימן שיש כאן ניצוצות שהמוכר הראשון לא היה יכול להעלות רק אחרי שזה היה אצל האדם השני. ועכשיו הוא משלים את עלייתו 'וכשמשלים האותיות אלו, ניתוסף הארה בנפש רוח נשמה שלו מחמת הארת האותיות אלו שהגיעו אצלו ונשלמו אצלו... ועל ידי התנוצצות זאת נתייחד צדיק וכנסת ישראל'.

ומתוך קשרי המאמר מתבאר שרבונו מדבר כאן כדרכו על תיקון העולם, ולא רק על עליית הניצוצות הרגיל המובא בספרים. וע"כ הוא מדבר על עבודה של עליית הניצוצות בזיכרון עלמא דאתי, היינו עבור הגאולה ולעיתיד לבוא ממש.

והנה מבואר בדברי האר"י, שבאמת עיקר שלימות בירור הניצוצות הוא דייקא בב' פעמים. היינו שבעצם אי אפשר להאדם לברר הניצוצות של שום דבר בפעם אחד, כי הוא יכול להעלות קודם חלק מהניצוצות ורק אחר כך להעלות עוד, וכמו שאמר הבעש"ט הקדוש, שהאדם שנוסע לאיזשהו מקום, יצטרך לנסוע שם עוד הפעם כי אי אפשר לברר בפעם אחד. (ועיין בזה בשער ההקדמות דף ע"ט, ומבואר גם בעץ חיים בשער ט"ל פרק י', ובמבוא שערים שער ב' חלק ג' באריכות).

ודבר זה יכול להיות בהרבה אופנים (בגלגולים או שאר אופנים), אבל הכלל שרק בפעם השני שהחפץ מגיע לאדם אז הוא גמר הבירור שלו. ואז יכול לעשות יחוד ממש. וכל זה בדומם דייקא, ששם עיקר הבירור (וע"כ שם ג"כ עיקר האחיזה של הע"ז של תאוות ממון), וכשהאדם עושה את זה לשם שמים והתקשרות לצדיק - אז מכין את הגאולה ממש, כי מברר את סוף הבירורים ממש.

נמצא שבכל פעם שהאדם קונה דבר חדש, אם הוא עוצר לרגע וחושב שההתנוצצות שהוא מרגיש עכשיו (כמו שאמרו חז"ל בברכות דף ה' 'שמוכר עצוב והלוקח שמח') ההרגש הזה אע"פ שהוא מעורב עם 'נוגה' כלול בו גם כן הרגש של הארה שזכה על ידי השלמים הנפש רוח ונשמה שלו. וכמו שכתב מוהר"ת בהלכות משא ומתן.

ועיין בהלכות חלה (הלכה ג') שכתב גם כן בנוגע לאכילה, שאף על פי שחלק מהאדם עדיין ב'נוגה', אבל יש חלק שרוצה באמת את השם יתברך, וע"כ אם האדם מתקשר רק עם החלק הזה, הוא יכול להיכלל בייחוד גדול ועצום של הצדיק שמכין את הגאולה.

רבינו מבאר בכמה מקומות כי אחד מדרכי העלאת הבירורים הוא על ידי משא ומתן, ולכן אפילו מי שעוסק במשא ומתן עם עכו"ם, לא יכול להתנצל ולומר, א"א לעבוד את השי"ת מחמת עוביות וגשמיות שנופל תמיד עליו מחמת העסק שעוסק תמיד עמהם, כי כבר גילו לנו חכמינו ז"ל שבכל דברים גשמיים ובכל לשונות העכו"ם יכול למצוא בהם אלקות, כי בלא אלקותו אין להם שום חיות וקיום כלל' (לקו"מ לג).

שכן השי"ת הנהיג את העולם בהנהגה כזו שיש לעבוד ולעשות השתדלות בשביל להביא פרנסה ומחיה לבני ביתו, ואם כן מוכרח הוא שעבודת ה' הוא שייך לכל אדם, וגם מי שעובד הוא עובד את ה' כמו אותו אחד שלומד.

אלא מאי, כאשר אדם שומע מעשה זה של 'עליית ניצוצות במשא ומתן', תיכף עולה בליבו תמיהה, מה לי ולניצוצות? זו הרי דרגא של צדיקים? ואינו יכול להכיל בליבו את האמת הפשוט הזה שהוא בעצמו בעסקי המשא ומתן שלו מעלה ומתקן ניצוצות, ולכן באמת הוא מרגיש כמו גוי במשא ומתן שלו, עד שברוב הזמן מתרחק לגמרי מעבודת ה'.

בספה"ק מבואר על הפסוק 'יורדי הים באניות עושי מלאכה במים רבים' - המה ראו מעשי ה' ונפלאותיו במצולה', פסוק זה נאמר על אלו הפורשים על הים לצורך משא ומתן, 'מים רבים' זה ריבוי הניצוצות אלקות שצריכים לתקן במשא ומתן, והפסוק מדגיש שדייקא אלו הנוסעים על הים לצרכי משא ומתן הם רואים את גדולת נפלאות ה' הרבה יותר מהיושבי אוהל, וצריך לזכור ש'נפלאות' הוא מושג גדול יותר מסתם 'ניסים', ודייקא אלו העוסקים במשא ומתן הם אלו זוכים לראות את נפלאות ה' על בשרם ממש. ולכן כל מי שיוצא מבית המדרש לעסוק במשא ומתן, הוא צריך לדעת שיש לו את הכח לעבוד את ה'. ואם גלגלה ההשגחה שמוצא את עצמו עסוק בענייני משא ומתן, הוא צריך לדעת שהכל בהשגחה פרטית, וזהו התפקיד שלו לעבוד את ה' מתוך המקום הזה דייקא.

וביתר עומק מתבאר העניין בלקו"מ סי' נד, שם מאריך רבינו לבאר שכל חפץ שמוגיע לאדם יש בו ניצוצות השייכים לחלקו, שהוא צריך להעלות אותם והוא מקבל חיות מהם, ואם הוא מ ו כ ר

הסיפור

היינו שמדברים מכך שהבת מלך נאבדה, ושצריך לחפשה זמן רב, עד שמבין שצריך להתגעגע ולהמתין, ובסוף הולך להוציאה וברגע האחרון מתגבר נסיון ואם הוא זוכה לעמוד בנסיון הוא זוכה להוציא אותה.

זהו הציור הכללי של עבודת ה' בעולם. ומי שלא עומד לפי כללי הציור הזה, הרי שהוא נאבד לגמרי, וזהו הסיבה שהרבה רחוקים מהשם יתברך.

אך רביז"ל מתחיל כאן קטע חדש, שאכן הוא עשה כל מה שצריך, וברגע האחרון הפסיד הכל במו דיו במזיד, וכאן יש לו האפשרות ליפול ולחזור לאחור, או להמשיך לחפש.

